

Vychvátenie Cirkvi – 5. časť (4. diel)

Category: vychvátenie Cirkvi

written by Drahoslav Vajda | 1. júla 2026

Pochybenie pretribulacionizmu

Otázka súdov

V tomto diely píšeme o pochybení pretribulacionizmu v otázke súdov a poslednej trúby. Pripomenieme si hlavné tézy pretribulačného učenia o vytrhnutí cirkvi pred posledným sedemročným Danielovým týždeň-rokom.

Tézy pretribulacionizmu

„Pretože celé obdobie súženia je obdobím *Božieho hnevu*, musí byť cirkev pred súžením zachránená, aby sa naplnil Boží sľub, že cirkev Božiemu hnevu unikne“. „Obdobie súženia je dobou Božích súdov pred príchodom Ježiša Krista a založením kráľovstva na zemi. Bude trvať sedem rokov, na základe budúceho sedemdesiateho Danielovho sedemročia (Daniel 9:27)“. Citované doslovne podľa Johna MacArthura zo strany 800 a 803.

Tézy sú postavené na veršoch: „*Lebo oni sami zvestujú o nás, aký bol náš príchod k vám, a ako ste sa obrátili od modiel k Bohu, aby ste slúžili Bohu, živému a pravdivému, a očakávali jeho Syna z nebies, ktorého vzkriesil z mŕtvych, Ježiša, ktorý nás **vychvacuje od príduceho hnevu***“ (1. Tesalonickým 1:9-10) a (Zjavenie 3:10): „*Preto, že si ostrihal slovo mojej trpezlivosti, i ja budem teba ostrihať a vytrhnem ťa **od hodiny** pokušenia, ktorá príde na celý svet skúsiť tých, ktorí bývajú na zemi*“ (len takýto preklad tohto verša sa v pretribulacionizme považuje za správny; v iných prekladoch je uvedené „...**z hodiny** pokušenia...“).

V tézach sa stotožňuje *súženie*, *Boží hnev* a *Boží súd*. Tieto tri pojmy sú v pretribulacionizme považované za synonymá, preto sú zameniteľné. Tak je tomu aj v iných zdrojoch učiacich pretribulacionizmus (Charles C. Ryrie, internet).

Z nášho pohľadu sú tieto tri pojmy (výrazy) obsahovo odlišné a preto nie sú zameniteľné, nie sú to synonymá. Treba rozlišovať čo je súženie, čo je Boží hnev a čo je Boží súd. Aj keď by sme ich v širokom a voľnom ľudskom pohľade za synonymá mohli považovať, Písmo ich stotožnenie neumožňuje. Porovnajme napríklad slovo *súženie* z Jeremiáša 30:7 so slovom *súd/súdenie* zo Zjavenia 20:12. Jeremiáš píše, že Izrael z Jakobovho súženia bude zachránený, zatiaľ čo Ján píše o tých, ktorí stáli pred Božím trónom – na ktorom bude prebiehať večný súd (Zjavenie 20:13) – a neboli nájdení v knihe života, že boli uvrhnutí do ohnivého jazera, čo je druhá smrť, čo je definitívne nezmeniteľné vylúčenie z Božej prítomnosti. Zo súženia sa zachrániť dá, ale z rozhodnutia súdu úniku niet ani v dobrom ani v zlom. Niet úniku ani pred Božím hnevom. To zistili už Adam s Evou, ktorí sa zbytočne pred Bohom skrývali.

Okrem iného, učenie o *konečnom Božom súde* patrí medzi *základné učenia biblickej viery* (Židom 6:2), zatiaľ čo učenie o súžení a Božom hneve tam nepatria.

„Vytrhnutie cirkvi pred súžením má funkciu záchranej misie. Ježiš tým zachraňuje svoju cirkev pred **Božím hnevom** celého sedemročného obdobia **súženia**. Toto je účel vytrhnutia.“ (Citované podľa MacArthura str. 800)

Týmto tvrdením pretribulacionizmus protirečí dispenzacionalizmu, čiže protirečí sám sebe. Lebo dispenzacionalizmus v zhode s Písmom učí, že v prvých tri a pol rokoch posledného sedemročného Danielovho „týždňa“ bude relatívny pokoj: „*Lebo keď budú hovoriť: Pokoj a bezpečnosť, vtedy náhle príde na nich zahynutie ako bolesť na tehotnú ženu, a neujdú*“ (1.Tesalonickým 5:3). Prvých tri a pol roka bude na svete relatívny pokoj a bezpečnosť. V tejto dobe Antikrist bude ešte pôsobiť v utajení – bude sa tváriť ako celosvetový mierotvorca.

Pretože účelom vytrhnutia má byť záchrana Cirkvi pred sedemročným obdobím súženia, čiže pred sedemročným obdobím Božích súdov, v ďalšom texte sa budem venovať otázke *súdu*, resp. *súdov*.

Súd a súdy v Písme

O súdoch píšeme už v 1. časti cyklu v oddiele „Vysvetlenie pojmov“ (odporúčam znova si prečítať tento oddiel). Tu si otázku súdov preberieme vo vzťahu k učeniu pretribulacionizmu. Východiskom pre toto pojednanie bude verš: „*A ako je uložené ľuďom raz zomrieť, a potom súd*“ (Židom 9:27).

Údel človeka je dvojaký: *smrť* (zomretie) a potom *súd*. Toto sa týka aj spasených, znovuzrodených ľudí – týka sa aj ľudí patriacich Pánovi, patriacich do Cirkvi. Výnimku z fyzickej smrti majú len tí, ktorí budú pri Pánovom príchode živí a veriaci. Tí budú na počiatku Pánovho druhého príchodu zo zeme vychvátení živí a počas vychvátenia budú ich telá premenené. Apoštol Pavel píše: „*Všetci nezmrieme, ale všetci budeme premenení*“ (1. Korintským 15:51).

Keď Písmo hovorí o súdoch, rozlišuje dva druhy súdov: *časný súd* a *večný súd*. Božie súdy sa dejú v dvoch rozličných sférach: *v časnosti* a *vo večnosti* – odtiaľ ich pomenovanie. Porozumieť, čo je časný a večný súd, a aký je medzi nimi rozdiel, je dôležité nielen pre túto tému, ale celkom aj pre pochopenie Božieho jednanía s človekom ako jednotlivcom.

Časné súdy sa dejú *v časnosti* (v časnom živote a na zemi). Týkajú sa zemských vecí a žijúcich ľudí. *Časné súdy*, či tresty končiace fyzickou smrťou, nie sú konečným riešením – nasleduje za nimi *večný (konečný) súd*. Od časného súdu – po fyzickej smrti –, sa ešte neodchádza na miesto trvalého prebývania vo večnosti, na miesto konečnej destinácie. Duša každého človeka po fyzickej smrti odchádza dočasne na miesto, kde očakáva na *večný súd*.

Večný súd sa udeje vo večnosti a týka sa prebývania vo večnosti. Závery, verdikty či dôsledky večného súdu určujú, kde jednotlivec bude tráviť večnosť. Je to konečný Boží súd. Práve o tomto druhu súdu hovorí verš Židom 6:2. Rozumie sa ním, že jeho výsledok (rozsudok, vymeraný trest) trvá na veky, teda je nezmeniteľný. Tak ako je *večnosť* a *časnosť* a je *večný súd*, súdime, že je aj *časný súd*. To, čo sa vyhlási vo večnosti má večnú platnosť, trvá navždy. Tak je to aj s rozsudkom na večnom súde. Konečný (večný) súd sa neudeje v časnosti (nie v časopriestore), bude prebiehať vo sfére večnosti.

Súd, o ktorom sa hovorí v Židom 9:2 je *večný súd*. Fyzická smrť je tiež súd a je to *časný súd*. Tento verš teda hovorí: najprv *časný súd* a potom *večný súd*.

Večné súdy sú dva – Písmo hovorí len o *dvoch večných súdoch*: 1. *Súd pred súdnou stolicou Kristovou* (2. Korintským 5:10) a 2. *Súd pred veľkým bielym trónom* či *pred trónom Božím* (Zjavenie 20:11 a 12). Ako sú dva večné súdy, tak sú aj dve miesta (destinácie) prebývania vo večnosti. Jedným je *nový Jeruzalem* a druhým *ohnivé jazero*.

Pred *súdnou stolicou Kristovou* budú stáť iba spasení ľudia, čiže iba tí, ktorí patria Pánovi Ježišovi Kristovi. O týchto je napísané, že po vychvátení a vzkriesení budú už navždy s Pánom (1. Tesalonickým 4:18). Tu sa posúdi ich

činnosť, služba – dielo, ktoré zbudovali na zemi (vo sfére časnosti) a ich skutky a budú mať škodu alebo dostanú odmenu (1. Korinským 3:11-15; 2. Korinským 5:10). Títo všetci budú večnosť tráviť v novom Jeruzaleme.

Pred *veľký biely trón* budú postavení tí, ktorí nestáli pred *súdnou stolicou Kristovou*. Od *veľkého bieleho trónu* budú tí, ktorí nebudú nájdení zapísaní v knihe života, uvrhnutí do ohnivého jazera (Zjavenie 20.15). Večnosť budú tráviť v tejto destinácii. Toto je tragédia nespaseného človeka.

Pre nespaseného (nezachráneného) je tragédiou už aj prvá, čiže fyzická smrť. Pretože už prvou smrťou je vlastne definitívne určené, v ktorej destinácii človek bude tráviť večnosť s tým, že ešte pred odchodom do príslušnej destinácie bude stáť pred súdom. Bude stáť: buď pre *súdnou stolicou Kristovou* alebo pred *veľkým bielym trónom* (buď – alebo). Buď patrí do *prvého* alebo do *druhého vzkriesenia* (buď – alebo).

Časný a večný súd a pretribulacionizmus

Cieľom tohto oddielu je poukázať na skutočnosť protirečenia, chybnéj interpretácie či odklonu pretribulačného učenia od Písma v otázke *večného* a *časného súdu*. Urobíme tak v nasledovnom texte.

Pochybenie, ktorého sa, okrem iného, dopúšťa pretribulacionizmu a o ktorom tu hovoríme, spočíva v tom, že keď hovorí o *súde* a pritom sa odkazuje na Písmo, nerozlišuje o aký súd ide. Nerozlišuje súd časný od súdu večného. V Písme sa pojmy *časný* a *večný súd* (okrem Židom 6:2) nevyskytujú, používa sa jednoducho len slovo *súd*, ale o aký súd sa jedná, sa dá rozlíšiť podľa kontextu príslušného verša. Napríklad, vo verši Zjavenie 20:12 je slovo *súd* vo výraze „mŕtvi boli súdení“, ale nie je povedané priamo o aký súd ide. Podľa kontextu a samotného verša však vieme že ide o *večný súd*.

V Ján 3:17 a 18 sa hovorí o *súde* a *odsúdení*. Som presvedčený že verš 17 odkazuje na *časný súd* a verš 18 na *večný súd*. Vo verši 5:24 (má večný život a *nepríde na súd*, ale prešiel zo smrti do života) je len slovo *súd*, ale rozumieme, že sa jedná o *večný súd* – *nepríde na súd pred veľký biely trón* (Zjavenie 20).

Vo verši „Lebo ten, kto nehodne *jie* a *pije*, *jie* a *pije* si *súd* nerozsudzujúc tela Pánovho“ je len slovo *súd*, ale podľa kontextu vieme, že

ide o *časný súd*. Sme si tým istí, lebo v pasáži tohto verša sa hovorí o slávení pamiatky Pánovej a živých Božích deťoch. A mohli by sme takto pokračovať cez ďalšie verše a skúmať o akom *súde* sa v nich hovorí.

Keď sa vrátíme k sedemročnému obdobiu Danielovho týždeň-roka – a to bez ohľadu, ako sa na toto obdobie dívame, za čo ho považujeme –, jedno je isté: v celom období ide o *časné súdy*. Udalosti súženia sa odohrávajú na zemi a týkajú sa žijúcich ľudí. Aj keď ich dôsledkom je smrť, je to *prvá smrť*. Spasení ľudia, Cirkev Ježiša Krista, Nevesta Kristova na celú dobu svojej existencie na zemi nemá zasľúbenú záchranu pred prvou smrťou. A to bez ohľadu na to, či ide o prirodzenú smrť, alebo o násilnú mučenícku smrť v dôsledku prenasledovania, či ako dôsledok *časného Božieho súdu* (1. Korinským 11:29-32, verš 30: *mnohí spia*. – stále je to ešte len prvá smrť). *Prvá smrť je časný súd*, lebo *tak je to uložené ľuďom* (Židom 9:27), a preto z *hľadiska večnosti* nie je dôležité, **akým spôsobom** človek zomrie prvou smrťou. *Spôsob zomretia prvou smrťou* neurčuje miesto pobytu vo večnosti. To kde, v ktorej destinácii bude človek tráviť večnosť určuje jeho *stav v hodine smrti* (spasený – nespasený).

Prvou smrťou – a na rôznych spôsoboch –, zomierajú aj spasení ľudia, Božie deti, ktoré sú nové stvorenia v Kristovi. Prečo je to tak, je už iná téma.

Písmo zjavuje, že mučenícka smrť patriaceho Pánovi oslavuje Boha. Baránok dušiam ležiacim pod oltárom hovorí: „*aby odpočívali ešte krátky čas, až sa doplní počet aj ich spoluslužobníkov a ich bratov, ktorí majú tiež byť zabití ako aj oni*“ (Zjavenie 6:11). Niektorí majú byť zabití, aby svojou mučeníckou smrťou oslávili Boha.

Fyzická smrť pre tých, ktorí patria Pánovi, ktorí vo viere v Krista a jeho dielo vydržali v súžení až do svojej smrti, nie je nešťastie, nie je pohroma, ale je to naopak. Fyzická smrť pre všetkých nich je okamihom naplnenia zasľúbení daných v Ježišovi Kristovi. Pre týchto je prvá smrť už definitívnym riešením a radostným okamihom.

Apoštol Pavel píše: „*Lebo mne je žiť Kristus a zomrieť zisk... mám žiadosť zomrieť a byť s Kristom, lebo to by bolo o mnoho lepšie*“ (Filipským 1:21, 23). To najlepšie, čo sa Božiemu dieťaťu, novému stvoreniu v Kristovi, na tejto zemi môže stať, je zomrieť a byť doma u Pána. Z hľadiska pobytu v novom Jeruzaleme, ako konečnej destinácii spaseného z viery v evanjelium Ježiša Krista, nie je dôležité akou smrťou zomrie. Už prvá smrť je pre neho definitívnym riešením. Práveže takí, ktorí zniesli všetko utrpenie a pre vieru v Boha boli zabití, sú nám daní v 11. kapitole listu Židom ako príklad hrdinov vo viere.

Po fyzickej smrti tých, ktorí zomreli vo viere v Krista, čaká už len súd pred súdnou stolicou Kristovou, kde dostanú odmeny za svoju službu a vernosť Bohu, spoluvláda s Kristom v jeho tisícročnom kráľovstve a nakoniec večné prebývanie s Bohom v novom Jeruzaleme. Božie deti, nové stvorenia v Kristovi nemajú strach zo smrti, ale túžobne očakávajú na stretnutie s Pánom či už budú ešte živí alebo už fyzickú smrť majú za sebou. Nech by zomreli akýkoľvek spôsobom – či prirodzenou alebo násilnou smrťou ako mučeníci pre svedectvo Ježiša Krista (Zjavenie 6: 9, 11, 12:17) nie je pre nich z hľadiska miesta pobytu vo večnosti dôležité.

Záver pasáže o súdoch

Podstata pochybenia vyúsťujúca do zvodu pretribulacionizmu spočíva aj v tom, že nerozlišuje o aké súdy v dobe súženia pôjde. Pretribulacionizmus sa upol len na slovíčko *súd* a to, že Cirkvi je zasľúbenú, že *na súd nepríde*. Koniec koncov, že nerozlišuje medzi časným a večným súdom je svojím spôsobom logické. Keby toto rozlíšenie urobil, zlikvidoval by sám seba – aj z tohto dôvodu by toto učenie jednoducho zaniklo, odišlo by do mora zabudnutia.

Pretribulacionizmus spaseným žijúcim v dobe pred posledným Danielovým týždeň-rokom zasľubuje, že nikto z nich nezomrie prvou smrťou. Tiež im „zasľubuje“, že nikto z nich neoslávi Pána svojou mučeníckou smrťou, ako je to uvedené v Zjavení Jána.

Pretribulacionizmus, nech by sme ho ohýbali akokoľvek, stále je to len zvod a falošné učenie. Cirkvi obdobia posledných časov predkladá falošné ubezpečenie a ilúziu a nás žijúcich v prítomnosti zvádza do bludu, do odklonu od zjavenej pravdy zapísaného Božieho slova a do protirečenia nášmu Bohu.

Otázka poslednej trúby

Apoštol Pavel do Korintu píše: „*Hľa, tajomstvo vám hovorím. Všetci nezosneme, ale všetci budeme premenení, razom, v okamihu, pri zatrúbení **poslednej trúby**. Lebo zatrúbi, a mŕtvi vstanú neporušiteľní, a my budeme premenení*“ (1. Korintským 15:51-52). Ktorá trúba je tou poslednou trúbou, počas trúbenia ktorej k vychváteniu Cirkvi, odhaľuje videnie apoštola Jána: „*ale vo dňoch hlasu **siedmeho anjela**, keď **bude trúbiť**, dokoná sa tajomstvo Božie, ako to zvestoval svojim sluhom prorokom*“ (Zjavenie 10:7). Čo sa bude diať, keď siedmy anjel bude trúbiť, je uvedené v nasledujúcej kapitole vo veršoch 15-19 (Zjavenie 11). Okrem iného práve vtedy dôjde k vychváteniu Cirkvi.

Pretribulacionizmus sa v otázke *poslednej trúby* dopúšťa nasledovných chýb (omylov):

Po prvé Ignoruje verše Zjavenie 10:7 a 11:15, ktoré sú veršami novozákonného zjavenia. Tieto verše vo svojom učení neberie do úvahy ani ich neinterpretuje.

Po druhé Apoštol Peter na Letnice oznámil, že Ježiš Kristus bude v nebi až do čiasov *napravenia všetkého*, o čom hovoril Boh skrze ústa všetkých svojich svätých prorokov od veku (Skutky 3:21). Podľa verša Zjavenie 10:7 tento čas sa dovŕši vo dňoch hlasu siedmeho anjela, keď bude trúbiť, dokoná sa *tajomstvo Božie*, ako to zvestoval svojim sluhom prorokom. Verš Zjavenie 10:7 spolu s veršom Skutky 3:21 identifikujú okamih ukončenia doby pobytu Pána Ježiša Krista v nebi. Jeho pobyt v nebi medzi prvým a druhým príchodom skončí pri trúbení siedmej trúby siedmeho anjela a začína obdobie jeho druhého príchodu. Súčasne toto je okamih vychvátenia Cirkvi. Táto trúba je posledná zo siedmich trúb, na ktorých budú trúbiť siedmi anjeli.

Tieto dva verše (Skutky 3:21 v spojení so Zjavenie 10:7) jednoznačne umiestňujú počiatok obdobia druhého príchodu Pána a vychvátenie Cirkvi do druhej polovice posledného Danielovho týždeň-roka a trúbenia poslednej trúby. Tieto dva verše dokresľujú a upresňujú okamih vychvátenia Cirkvi. Nepripúšťajú ani jedno z ďalších troch učení o vychvátení (vychvátenie čiastočné a pred a po súžení). Ukotvujú vychvátenie do doby trúbenia poslednej trúby, na ktorej bude trúbiť posledný zo siedmich anjelov.

Po tretie V Zjavenie 10:7 a 11:15 je taxatívne uvedené, že ide o siedmu trúbu siedmeho anjela. Pretribulacionizmus však napriek tomu tvrdí, že:

a) Poslednou trúbou bude tá posledná trúba, na ktorej bude trúbiť kňaz počas niektorej Hospodinovej slávnosti nazvanej „Pamiatka trúbenia“ (3.Mojžišova 23:23-25; 4. Mojžišova 29:1-6 – podľa verša 26:1 *bude to deň trúbenia*). Tak to napríklad tvrdí Dr. Arnold Fruchtenbaum v jednom svojom internetovom vyučovaní. Čím aj lokalizuje vychvátenie Cirkvi do jesenného obdobia, čo je možné považovať od neho za dosť odvážne, ale neodôvodnené tvrdenie. Písmo podrobnosti o *dni trúbenia* neuvádza, ale Dr. Fruchtenbaum uvádza, že tých trúb počas slávnosti trúbenia je sto a v synagógach sa táto slávnosť dodržiava každoročne a tým jedna z nich bude poslednou. V Zjavení Jána sa uvádza, že trúb bude presne sedem (8:2) a k vychváteniu dôjde pri trúbení siedmeho anjela na poslednej, teda siedmej trúbe. Trúb je presne sedem a aj na poslednej trúbe trúby anjel a nie kňaz a na trúbach sa trúbi v nebi a nie na zemi.

V súvislosti s takouto interpretáciou poslednej trúby sa vynára otázka: „Ktorá z posledných trúb bude tou poslednou, pri ktorej dôjde k vychváteniu?“, lebo slávnosť trúbenia sa deje každý rok? Slávnosť trúbenia je

daná Izraelu a nie Cirkvi. Táto slávnosť sa v synagógach údajne uskutočňuje aj v prítomnosti a bude sa v Izraeli uskutočňovať bez ohľadu na to, či je Cirkev ešte na zemi alebo už je vychvátená.

Biblickí učitelia a vykladači vedia z novozákonného zjavenia preukázať, čoho sú jednotlivé Hospodinove slávnosti predobrazom, okrem tejto jednej – okrem slávnosti trúbenia. Natíska sa otázka: „Ak by táto trúba mala ohlasovať vychvátenie Cirkvi a Cirkev, podľa učenia pretribulacionizmu (Jonathan Moorhead, seriál video prezentácií Křesťené Kuřim) by bola vychvátenia hocikedy pred posledným Danielovým týždeň-rokom, skončí Izrael so slávením dňa trúbenia a v synagógach sa už viacej trúbiť nebude?“ Cirkev na zemi po vychvátení už nebude, ale Izrael áno!

b) Iní za poslednú trúbu považujú trúbu z Matúša 24:31 „*A pošle svojich anjelov s trúbou veľkého zvuku, a zhromaždia jeho vyvolených od štyroch vetrov, od jedných končín nebies až po ich druhé končiny.*“ Táto trúba bude len jedna a bude znieť na zemi a vtedy, keď Pán Ježiš už na zemi bude zo všetkých končín zeme do Jeruzalema zhromažďovať rozptýlený spasený vyvolený zostatok Izraela. Počas zvuku tejto trúby sa bude zhromažďovať zostatok Izraela, zatiaľ čo posledná siedma trúba zo Zjavenia 10 a 11 bude znieť pri vychvátení živých patriacich do Cirkvi zo zeme do neba. Rozdiel medzi týmito dvoma trúbami je zrejmý.

Po štvrté Pretribulacionizmus interpretáciou poslednej trúby uvedenej v bode a) porušuje výkladový princíp. Proroctvo o novozákonnej udalosti trúbenia poslednej trúby posledného siedmeho anjela vykladá starozákonným zjavením. Všeobecne prijímaný výkladový princíp je presne opačný: *Nový zákon vykladá Starý zákon a nie naopak* (Židom 1:1). Vidíme to na Knihe Daniel na jednej strane a v evanjeliách, listoch hlavne apoštola Pavla a Knihe Zjavenia na strane druhej. Novozmluvné písmo dopĺňajú a vysvetľujú Danielove proroctvá a nie naopak.

Po piate Hospodinove slávnosti boli dané Izraelu. Nie sú určené Cirkvi. Cirkev má dodržiavať len dve veci: *vodný krst ponorením* tých, ktorí činili pokánie z mŕtvych skutkov a uverili evanjeliu Ježiša Krista a *Pamiatku Pánovu*. Ak pretribulacionizmus lokalizuje vychvátenie Cirkvi na Deň trúbenia, robí to, že stotožňuje Cirkev s Izraelom. Vytvára tým vnútorné protirečenie (kontradikciu) dispenzacionalizmu, podľa ktorého Izrael a Cirkev sú dva rozdielne a oddelené subjekty s ktorými Boh v celej histórii jedná odlišne.

Po šieste Podľa Dr. Fruchtenbauma dokonca k zmiereniu dôjde až po vychvátení, lebo Jom Kipur – slávnosť zmierenia -, nasleduje až po slávnosti trúbenia. Toto je poriadny teologický „kotrmelec“, blud a prekrútenie novozákonného zjavenia. Vychvátení v ústrety Pánovi, do neba, budú len tí, ktorí sú už zmierení. Stotožnenie poslednej trúby siedmeho anjela trúbiacej na vychvátenie Cirkvi s niektorou poslednou trúbou nevedno

ktorej slávnosti trúbenia je kolosálny nezmysel.

Ďalšia poznámka k výkladu Dr.Fruchtenbauma o poslednej trúbe

Cirkev (s veľkým „C“) je telo Kristovo a v súčasnosti predstavuje Kristovo kráľovstvo na zemi sídliacej v srdciach tých, ktorí mu patríme. Kristus je náš Kráľ a Pán. Rozdielnosť v učení spôsobuje rozdiely a roztržky v tele Kristovom a také kráľovstvo, podľa Matúša 12:20, neobstojí. Cirkev Kristova obstojí *a nepremôžu jej ani brány ríše smrti*, lebo tak to Pán Ježiš zaslúbil (Matúš 16:18). A okrem toho. Cirkev je strážená a zachovávaná v jednote danej mocou Svätého Ducha (Efezským 4:3, 13), ktorým sme všetci ponorení a napojení v jedno telo (1. Korintským 12:12.13). Tak ako Cirkev je jednotná v základe, v evanjeliu Ježiša Krista spasenia z milosti, tak by mala byť jednotná aj v učení, v budovaní na základe Ježiša Krista – pravda je len jedna. Žiaľ, nie je to tak. Rôzne protichodné učenia, nezhody a rozbroje ju len zoslabujú, ale Cirkev nezanikne.

Prechod na úvodnú stránku – [Úvod](#)

Prechod na [Prológ](#)

Prechod na [pokračovanie](#)

Prechod na [Najnovšie články](#) na stránke

Súvisiace články: [Istota Božieho súdu](#) Článok z archívu.

Umiestnené: 28. februára 2025

Doplnené a upravené: 20. novembra 2025